

Sygn. akt II Ca 228/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

Przewodniczący: SSO Sławomir Krajewski

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2013 roku w (...) na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w B.

przeciwko F. A. i H. A. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 12 grudnia 2012 roku, sygn. akt I C 390/12

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Myśliborzu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w B. wniosła o zasądzenie od pozwanych H. A. (1) i F. A. solidarnie na rzecz powódki kwoty 8175,06 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła, że dochodzi ona zaległości z tytułu nieuregulowanego czynszu oraz opłat za centralne ogrzewanie za sezony grzewcze 2009/2010 oraz 2010/2011, wskazując na bezsporny fakt zamieszkiwania przez pozwanych w lokalu mieszkalnym pozostającym w zasobach Spółdzielni i regularnego i pełnego nieopłacania przez nich opłat z tytułu zajmowanego mieszkania. Powódka podała też, że pozwani posiadają zaległości za okres wskazany w pozwie za okres od lipca 2009 roku do marca 2012 roku w kwocie 8175,06 zł na datę wniesienia pozwu, a opłaty powinny być wpłacane co miesiąc, w wysokości ustalonej uchwałą Rady Nadzorczej Spółdzielni w formie zaliczek. Nadto corocznie, po zakończeniu sezonu grzewczego, w wyniku podziału kosztów ogrzania budynku, użytkownikom lokalu dostarczane jest rozliczenie kosztów ogrzewania przypadających na dane mieszkanie, a do opłat uiszczanych z tytułu czynszu i innych opłat eksploatacyjnych wchodzi zaliczka na poczet C.O., która jest uiszczana przez pozwanych w stałej wysokości. Następnie, według twierdzeń powódki, raz w roku dokonywane są rozliczenia opłat za dostawy ciepła. Szczegółowo kwestie rozliczeń reguluje obowiązujący w spółdzielni regulamin rozliczania kosztów dostawy ciepła do budynków i dokonywania rozliczeń z mieszkańcami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody, wprowadzony uchwałą nr (...) Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w B., uchwalony dnia 26 czerwca 2009 roku, zgodnie z postanowieniami Statutu Spółdzielni. Jeśli natomiast chodzi o kwestie rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie rozliczania kosztów dostawy ciepła do budynków i dokonywania rozliczeń z mieszkańcami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody i podgrzanie wody, za wcześniejsze okresy, Spółdzielnia wskazała, że w tym zakresie obowiązywał regulamin wprowadzony uchwałą nr (...) Rady Nadzorczej Spółdzielni z dnia 12 czerwca 2007 roku, zmieniony następnie uchwałą Rady Nadzorczej nr (...) z 27 listopada 2007 roku. Z powyższych regulacji, w ocenie powódki, wynika, że koszty za c.o. rozliczane są w oparciu o odczyty podzielników zamontowanych w lokalu podlegającym rozliczeniu, które nie są urządzeniami pomiarowymi. Koszty dostawy ciepła, natomiast rozliczane są odrębnie dla każdego budynku lub jego części posiadającej odrębny

ciepłociomierz (urządzenie pomiarowe) po zakończeniu okresu rozliczeniowego przez podmiot działający na zlecenie Spółdzielni. W dalszej części uzasadnienia pozwu, powódka wywiodła, że roczne koszty ogrzania ustalane są na podstawie kosztów poniesionych w okresie rozliczeniowym przez S.M. P. w oparciu o umowę o dostarczanie energii cieplnej, natomiast ceny ustalane są jednostronnie przez samego dostawcę gazu w postaci taryf cen, zatwierdzonych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, a w znacznej mierze ponoszone przez lokatorów koszty centralnego ogrzewania uzależnione są od kosztów poniesionych przez spółdzielnię. Powódka przyznała, że F. A. zaskarżył uchwałę Rady Nadzorczej nr (...) wprowadzającą regulamin rozliczania kosztów dostawy ciepła do budynków i dokonywania rozliczeń z mieszkańcami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody, jednakże powództwo zostało oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 8 czerwca 2010 roku.

Na koniec podniesiono, że do dnia wniesienia pozwu, pozwani nie uregulowali ciężącego na nich zadłużenia, kwestionując co do zasady prawidłowość rozliczenia opłat za c.o.

Sąd Rejonowy w Myśliborzu w dniu 14 maja 2012 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym w całości uwzględnił żądanie pozwu.

Sprzeciw od powyższego nakazu wnieśli pozwani i zaskarżając go w całości, wnieśli o oddalenie powództwa.

Pomimo nieuporządkowanego i chaotycznego charakteru uzasadnienia sprzeciwu i dalszych, licznych pism procesowych składanych przez pozwanych w toku procesu (w łącznej ilości 44 sztuk), można z nich wywieść, że pozwani uznają powództwo za bezzasadne i zarzucają uchwałę Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. nr (...) z dnia 26 czerwca 2009 roku wprowadzającej regulamin rozliczania kosztów dostawy ciepła do budynków i dokonywania rozliczeń z mieszkańcami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody, wiele nieprawidłowości, z których część jest natury formalnej, a część dotyczy sfery prawno materialnej. Pozwani kwestionują zasadność powództwa, a przy tym sposób dokonanych przez Spółdzielnię wyliczeń właśnie w oparciu o ich zdaniem wadliwie i bezprawnie uchwalony Regulamin, który ich - jako osoby nie będącymi członkami Spółdzielni, w ogóle nie obowiązuje. Reasumując zarzuty zebrane we wszystkich pismach procesowych, Sąd zauważył, że pozwani po pierwsze podnieśli zarzut, że powódka stosowała zawyżone opłaty za dostarczoną pozwany energię ciepłą, co było następstwem zawarcia niekorzystnych umów na dostawę ciepła. Ponadto zdaniem strony pozwanej, powódka okresowo nie dostarczała ciepła lub dostarczała je w minimalnej ilości, zaś ciepła woda nie posiadała odpowiednich parametrów. Zdaniem pozwanych zastosowane przez powódkę bonifikaty nie zrekomensowały poniesionych przez pozwanych strat. Po drugie, pozwani zarzucili, że bezprawnie została podniesiona wysokość stawki eksploatacyjnej, zaś spółdzielnia nie wykonuje należycie swoich obowiązków wobec jej członków. Nadto sporna Uchwała nr (...) z dnia 26 czerwca 2009 roku, w ocenie pozwanych została opracowana przez Radę Nadzorczą powódki, a następnie przez nią samą zatwierdzona, co jest sprzeczne z przepisami materialnymi regulującymi kompetencje organów Spółdzielni. Podnieśli też wielokrotnie, że uchwała ta jest bezprawiem, ponieważ nie została ona skonsultowana wcześniej z członkami Spółdzielni ani z samymi pozwany, przy czym pozwani ograniczyli się do stwierdzenia tego rodzaju uchybienia, bez wskazania na konkretny jej wpływ na sposób naliczania opłat. W dalszej części swej polemiki zawartej w każdym z pism procesowych, pozwani oświadczyli, że uchwała wprowadzająca sporny Regulamin została podjęta w swej treści sprzecznie z przepisami Ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne, a sam regulamin zawiera podwyżkę w wysokości 500 %, której zasadność pozwani kwestionują.

W podsumowaniu każdego pisma procesowego oraz w oświadczeniach składanych podczas rozpraw, pozwany F. A. zarzucał Spółdzielni oraz jej pełnomocnikowi procesowemu rażąco nieuczciwość.

W piśmie procesowym z dnia 16 października 2012 roku strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu, jednocześnie, rozszerzając powództwo o kwotę 3068,53 zł, w związku z czym wniosła o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwoty łącznej 11.243,59 zł z odsetkami od kwot:

- 8175,06 od dnia 29 marca 2012 roku, do dnia zapłaty,

- 3068,53 zł od dnia 16 października 2012 roku do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na takie stanowisko procesowe powódki, pozwani wnieśli o oddalenie powództwa, posługując się argumentami jak we wcześniejszych pismach procesowych.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu (sygn. akt I C 390/12 upr):

1. zasądził solidarnie od pozwanych F. A. i H. A. (1) na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w B. kwotę 11.243,59 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 8.175,06 złotych od dnia 29 marca 2012 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 3.068,53 złotych od dnia 16 października 2012 roku do dnia zapłaty;
2. zasądził solidarnie od pozwanych F. A. i H. A. (1) na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w B. kwotę 2.417 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym:

Pozwani F. A. i H. A. (2) byli członkami Spółdzielni Mieszkaniowej (...), w B. do dnia wykreślenia ich z rejestru członków Spółdzielni na podstawie uchwały zarządu powódki z dnia 18 kwietnia 2006 roku, podjętej w związku z oświadczeniem pozwanych o wystąpieniu ze spółdzielni.

Rada Nadzorcza Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B., uchwałą nr (...), wprowadziła regulamin rozliczania kosztów dostawy ciepła do budynków i dokonywania rozliczeń z mieszkańcami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody dnia 26 czerwca 2009 roku.

W dniu 23 lipca 2009 roku pozwany F. A. w pozwie wniesionym do Sądu Okręgowego w Szczecinie skierowanym przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. wniósł o uchylenie uchwały Rady Nadzorczej nr (...) roku z dnia 26 czerwca 2009 roku, w sprawie uchwalenia regulaminu rozliczenia kosztów dostawy ciepła do budynków i dokonywania rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody.

W dniu 8 czerwca 2010 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie I C 713/09 oddalił powództwo, a w dniu 29 grudnia 2010 roku Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie I ACa 580/10 oddalił apelację F. A. wniesioną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego.

W dniu 18 czerwca 2009 roku zarząd spółdzielni wniósł do rady Nadzorczej o uchwalenie regulaminu rozliczenia kosztów dostawy ciepła do budynków i dokonywania rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody, przedkładając projekt regulaminu. Rada nadzorcza uchwala ww. tj. nr (...) z dnia 26 czerwca 2009 roku uchwaliła powyższy regulamin.

Zgodnie z pkt 1.1 regulaminu, stanowiącego załącznik do Uchwały, rozliczanie kosztów ciepła w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. prowadzone jest w oparciu o opomiarowany system rozliczeń. Zgodnie z pkt 1.2 regulaminu wszyscy użytkownicy lokali w zasobach powodowej Spółdzielni, mają bezwzględny obowiązek umożliwić zamontowanie podzielników kosztów lub urządzeń pomiarowych. Natomiast, w myśl pkt 1.11 ppkt a) tego regulaminu, rozliczeń, w razie nie uniemożliwienia odczytu podzielników ciepła lub ich braku, koszty zmienne zużycia ciepła określa się szacunkowo, jako iloczyn powierzchni użytkowej lokalu i 500% średniego rocznego kosztu zmiennego brutto ogrzewania 1 m² budynku w okresie rozliczeniowym. Współczynnik 500% przy wyliczaniu średniego rocznego kosztu zmiennego, Spółdzielnia wprowadziła na podstawie analiz indywidualnych kosztów ogrzewania mieszkań - w tym mieszkania pozwanych - przy wzięciu pod uwagę najwyższe koszty ogrzewania.

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) „w B. nie jest wytwórcą energii cieplnej i nabywa ciepło od dostawcy Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. będącego operatorem kotłowni komunalnej położonej w B..

W Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. corocznie, po zakończeniu sezonu grzewczego, w wyniku podziału kosztów ogrzania budynku, użytkownikom lokalu dostarczane jest rozliczenie kosztów ogrzewania przypadających na dane mieszkanie, a do opłat uiszczanych z tytułu czynszu i innych opłat eksploatacyjnych wchodzi min zaliczka na poczet C.O., która jest uiszczana przez pozwanych w stałej wysokości. Następnie, raz w roku dokonywane są rozliczenia opłat za dostawę ciepła. Szczegółowo kwestie rozliczeń reguluje obowiązujący w spółdzielni regulamin rozliczania kosztów dostawy ciepła do budynków i dokonywania rozliczeń z mieszkańcami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody, wprowadzony uchwałą nr (...) Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w B., uchwalony dnia 26 czerwca 2009 roku, zgodnie z postanowieniami Statutu Spółdzielni. Opłaty od członków spółdzielni pobierane są, co miesiąc i rozliczane w okresach rocznych.

Pozwani posiadają zaległości za okres wskazany w pozwie za okres od lipca 2009 roku do marca 2012 roku w kwocie 8175,06 zł na datę wniesienia pozwu. Pozwani, za okres grzewczy 2011/2012 posiadają wobec powódki zgodnie z nadal obowiązującym w Spółdzielni regulaminem rozliczenia kosztów dostawy ciepła do budynków i dokonywania rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody dalszą zaległość w kwocie 3068,53 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał powództwo za zasadne, wskazując, iż podstawę prawną żądania pozwu stanowi przepis art. 4 ust. 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych, który głosi, że osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, są obowiązane uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni.

Sąd zwrócił uwagę, że zgodnie z ustawą z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych celem spółdzielni mieszkaniowej jest zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych i innych potrzeb członków oraz ich rodzin, przez dostarczanie członkom samodzielnych lokali mieszkalnych lub domów jednorodzinnych, a także lokali o innym przeznaczeniu, przy czym Spółdzielnia ma obowiązek zarządzania nieruchomościami stanowiącymi jej mienie lub nabyte na podstawie ustawy mienie jej członków, natomiast może zarządzać nieruchomością nie stanowiącą jej mienia lub mienia jej członków na podstawie umowy zawartej z właścicielem (współwłaścicielami) tej nieruchomości.

Dalej Sąd stwierdził, że w niniejszej sprawie nie stanowi przedmiotu sporu, że pozwani są właścicielami lokalu mieszkalnego znajdującego się w zasobach powodowej Spółdzielni. Bezsporne jest również, że nie są oni członkami w/w spółdzielni. Podkreślił nadto, iż zgodnie z treścią zarówno art. 208 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 roku Prawo spółdzielcze, jak i art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych postanowienia statutu winny szczegółowo precyzować zobowiązania członków spółdzielni w stosunku do spółdzielni z tytułu zajmowania lokali, a wszelkie uchwały organów spółdzielni w tym przedmiocie powinny mieć umocowanie w postanowieniach statutu.

Sąd zważył, że strona powodowa przedłożyła statut Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B., a także regulamin rozliczenia kosztów dostawy ciepła do budynków i dokonywania rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody. W ocenie Sądu zarzuty strony pozwanej w zakresie materialnoprawnym dotyczącym prawidłowości rozliczania energii cieplnej oraz w/w regulaminu są bezzasadne. Wskazał również, że powodowa spółdzielnia mieszkaniowa nie jest przedsiębiorstwem energetycznym w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne. Stosownie do dyspozycji art. 13 pkt 12 tej ustawy przedsiębiorstwem energetycznym jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi. Sąd uznał, że jest bezsporne, że powodowa Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) prowadzi działalności gospodarczej w powyższym zakresie, a jedynie na podstawie umowy nabywa ciepło od operatora- dostawcy Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., na potrzeby zarządzanych przez siebie nieruchomości. Tym samym przysługuje jej przymiot odbiorcy energii cieplnej. Wedle bowiem art. 3 ust. 13 ustawy Prawo energetyczne odbiorcą jest każdy, kto otrzymuje lub pobiera paliwa na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym. Przymiotu takiego nie posiadają natomiast, zdaniem Sądu,

właściciele lokali mieszkalnych pozostających w zasobach Spółdzielni, albowiem nie łączy ich bezpośrednio umowa z przedsiębiorstwem energetycznym na dostawę energii cieplnej. Z tego względu w stosunkach wewnętrznych pomiędzy Spółdzielnią a członkami spółdzielni do rozliczenia kosztów dostarczania energii cieplnej nie mają zastosowania przepisy ustawy Prawo energetyczne, lecz przepisy prawa spółdzielczego.

Sąd podkreślił, że zasady ponoszenia opłat za zajmowane przez członków spółdzielni lokale określa statut spółdzielni oraz wydawane na jego podstawie uchwały organów spółdzielni. W dalszej części Sąd przytoczył treść art. 45a. 1. Prawa energetycznego w oparciu, o który to przepis uznał, że bezzasadne są wszelkie zarzuty służące pozwanym jako argumentacja mająca uzasadnić nie regulowanie dochodzonych w procesie należności, o tym by Regulamin rozliczania, będący załącznikiem do uchwały rady Nadzorczej Spółdzielni (...) w pkt 1.11 był niezgodny z art. 45a ustawy Prawo energetyczne. W tym zakresie wskazał również, że sam ustawodawca przewiduje, że w przypadku wykorzystania metody rozliczenia bazującej na wskazaniach podzielników ciepła, regulamin powinien przewidywać możliwość zamiennego rozliczania, które jest rozliczeniem opartym na metodzie innej niż wskazania podzielników ciepła, a z wykorzystaniem jako podstawy obliczenia powierzchni lub kubatury lokalu. Takie też rozliczenia ciepła wprowadzone były i praktykowane przez powodową Spółdzielnię.

Z tego względu zarzuty pozwanych dotyczące stosowanie zawyżonych stawek opłat za energię ciepłą Sąd uznał za bezzasadne. Pozwanych, niebędących członkami Spółdzielni obowiązywał tenże regulamin, w świetle okoliczności, że w dniu 23 lipca 2009 roku pozwany F. A. w pozwie wniesionym do Sądu Okręgowego w Szczecinie skierowanym przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. wniósł o uchylenie uchwały Rady Nadzorczej nr (...) r. z dnia 26 czerwca 2009 roku w sprawie uchwalenia regulaminu rozliczenia kosztów dostawy ciepła do budynków i dokonywania rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody. Wydany wyrok jest prawomocny, ponieważ w dniu 8 czerwca 2010 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie I C 713/09 oddalił powództwo, a w dniu 29 grudnia 2010 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie I ACa 580/10 oddalił apelację F. A. wniesioną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd wziął pod uwagę, że strona pozwana podniosła zarzut, iż w okresach objętych pozwem dostarczane ciepło i ciepła woda nie spełniała odpowiednich parametrów. W istocie okoliczność ta jest bezsporna i została przyznana przez samego powoda. Sąd zważył, że wbrew twierdzeniom pozwanych nie można w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, ile razy miało miejsce powyższe zjawisko w odniesieniu do lokalu mieszkalnego należącego do pozwanych. To pozwanych stosownie do dyspozycji art. 6 k.c. obciąża ciężar dowodu zaistnienia powyższych zdarzeń. Podkreślił przy tym, że przedłożone przez nich dokumenty nie są w tym zakresie wystarczająco precyzyjne.

W tym stanie rzeczy Sąd stanął na stanowisku, że powodowa spółdzielnia prawidłowo określiła wysokość obciążających pozwanych opłat za centralne ogrzewanie i ciepłą wodę, a pozwani pomimo licznych zarzutów, nie wykazali w żaden sposób, by w tym zakresie istniały jakieś nieprawidłowości. Konkludując uznał, że powodowa spółdzielnia prawidłowo ustaliła wysokość zobowiązań pozwanych z tytułu zajmowania należącego nich lokalu mieszkalnego. Z zestawienia sporządzonego przez powoda, wynika, że w okresach grzewczych 2009/2010, 2010/2011, 2011/2012 łączne zobowiązania pozwanych w stosunku do powodowej spółdzielni wyniosły kwotę 11.243,59 zł, którą to kwotę Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda w punkcie I wyroku.

Jako podstawę prawną orzeczenia o odsetkach Sąd wskazał art. 481 § 1 i 2 kc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Zważając na to, że w rozpoznawanej sprawie żądania pozwu zostały uwzględnione w całości Sąd zobowiązał pozwanych zwrócić powodowi wszystkie poniesione przez niego koszty procesu, o czym orzekł w punkcie II sentencji.

Apelację od wyroku Sądu wywiedli pozwani i zaskarżając go w całości, wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Orzeczeniu zarzucili:

1. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 208 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 roku Prawo Spółdzielcze poprzez jego zastosowanie pomimo utraty mocy obowiązującej z dniem 31 maja 2006 roku,
2. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 4 ust. 2 ustawy z dn. 15 grudnia 2000 r. o Spółdzielniach Mieszkaniowych przez jego zastosowanie pomimo braku członkostwa pozwanych w powodowej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w B.,
3. naruszenie prawa procesowego, które ma zasadniczy wpływ na treść wyroku w postaci art. 299 kpc, polegające na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z przesłuchania F. A. w charakterze strony,
4. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku w postaci art. 6 kc, w zw. z art. 232 zdanie pierwsze kpc, a polegające na odwróceniu ciężaru dowodu w zakresie wykazania wysokości roszczenia dochodzonego pozwem,
5. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku w postaci przepisu art. 233 § 1 kpc, polegające na uznaniu roszczenia dochodzonego pozwem jedynie dokumentów prywatnych sporządzonych przez pracownika Spółdzielni.

W odpowiedzi na apelację pozwanych powódka wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki, kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego przed sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadną, w tym znaczeniu, że wobec nierozpoznania przez Sąd Rejonowy istoty sprawy, w rozumieniu art. 386 § 4 kpc, zaistniała podstawa do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Myśliborzu do ponownego rozpoznania.

Po pierwsze wskazać należy, że Sąd Rejonowy bezzasadnie rozpoznał niniejszą sprawę, podlegającą rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, także zakresie rozszerzenia powództwa - w piśmie powódki z dnia 16 października 2012 roku, gdzie rozszerzono powództwo o kwotę 3068,53 zł,

Zgodnie, bowiem z treścią art. 505⁴ § 1 zdanie pierwsze kpc zmiana powództwa jest niedopuszczalna.

Po wtóre Sąd pierwszej instancji do facto nie dokonał oceny ważności uchwały rady nadzorczej pozwanej spółdzielni, regulującej zasady naliczania opłat za centralne ogrzewanie i dostarczanie ciepłej wody kwestionowanej przez pozwanych.

Przypomnienia wymaga, że w wyroku z dnia 18 marca 2010 roku (LEX nr 589842) Sąd Najwyższy w pełni przekonywająco stwierdził, że członek spółdzielni może żądać ustalenia nieważności (art. 58 kc i art. 189 kpc) albo nieistnienia (art. 189 kpc) uchwały zarządu albo rady nadzorczej spółdzielni (por. również uchwała SN z dnia 2 lutego 2007 r., III CZP 141/06).

Uprawnienie takie, a także możliwość kwestionowania takiej uchwały w procesie o zapłatę należności nią określonych przysługuje także osobie, która nie będąc członkiem spółdzielni jest zobowiązana do ponoszenia odpowiednich opłat, na podstawie art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych, który głosi, że właściciele lokali niebędący członkami spółdzielni są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych. Są oni również obowiązani uczestniczyć w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które są przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych budynkach

lub osiedlu. Obowiązki te wykonują przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 5.

Dlatego też w rozpoznawanej sprawie dla oceny zasadności powództwa koniecznym było zbadanie zgodności przedmiotowych uchwał z ustawą, w szczególności Prawem energetycznym, a także zasadami współżycia społecznego, w kontekście normy prawnej zawartej w art. 58 § 1 i 2 kc.

Ocena taka mogła i powinna była być przeprowadzona przez Sąd orzekający w rozpoznawanej sprawie, co do facto nie nastąpiło, w szczególności w sferze sprzeczności regulaminu z zasadami współżycia społecznego, co było w istocie podnoszone przez pozwanych.

Zupełnie niewystarczającym było w tym przedmiocie powołanie się na okoliczność, że wyrokiem z dnia 8 czerwca 2010 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie, w sprawie I C 713/09, oddalił powództwo F. A. o uchylenie przedmiotowej uchwały nr (...) Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w B., i apelacja ww. od tego wyroku, została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie, wyrokiem z dnia 29 grudnia 2010 roku (I ACa 580/10).

Jakkolwiek to pierwsze orzeczenie korzysta z przymiotu prawomocności materialnej, normowanej w art. 365 § 1 kpc, to w szczególności przy uwzględnieniu, że podstawową i zasadniczą przesłanką oddalenia powództwa był brak legitymacji procesowej czynnej, wynikający z faktu, że F. A. nie jest członkiem Spółdzielni, nie może być uznane za przesądzające zgodność ww. uchwały z ustawą i zasadami współżycia społecznego (w rozumieniu art. 58 § 1 i 2 kc). Wynika to zresztą wprost z końcowej części uzasadnienia powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie.

Reasumując dla uznania powództwa za zasadne Sąd Rejonowy winien w pierwszej kolejności ustalić, czy przedmiotowa uchwała rady nadzorczej jest ważną.

Po wtóre zasadnie skarżący zarzucili Sądowi pierwszej instancji nieprawidłowe pominięcie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego w charakterze strony.

Zarzut ten jest tym bardziej zasadnym, jeśli się zważy, że Sąd Rejonowy jednocześnie uznał, że nie zostały wykazane przez pozwanych okoliczności dotyczące rozmiaru i częstotliwości sytuacji, kiedy dostarczanie ciepła i podgrzewanej wody nie spełniało odpowiednich standardów jakościowych.

Istotnym jest, że dowód z przesłuchania pozwanego nie mógłby być przeprowadzony w postępowaniu apelacyjnym. Zgodnie, bowiem z art. 505¹¹ § 1 kpc sąd drugiej instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu.

Sąd Rejonowy nie zamieścił zresztą w swym uzasadnieniu żadnych rozważań co do kwestii wpływu powyżej analizowanych okoliczności co do zasady na zasadność roszczenia pozwu.

Mając na uwadze wszystko powyższe należało, na podstawie art. 386 § 4 kpc, orzec jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 108 § 2 kpc.